

Forventningen om Messias

Af Kai Kjær-Hansen,
formand for Israelsmissionen

Jøder fejrer i december måned Hanukka. Til minde om makkabæernes opstand og genindvielsen af templet i Jerusalem i år 164 f. Kr. Kristne fejrer jul til minde om Jesus Messias' fødsel.

Ortodokse jøder venter på Messias' komme. Kristne venter på Kristi genkomst. Selv om begge parter deler forventningens glæde, er den forskellig. Jøders forventning gælder en messias, der (naturligvis) ikke er identisk med Jesus fra Nazaret. Kristne venter – som forfatteren til Hebræerbrevet udtrykker det – den Kristus Jesus, som én gang for alle har båret verdens synd og som "anden gang vil komme til syne, ikke for at bære syndens skyld, men for at frelse dem, som venter på ham" (Hebr 9,28).

Kristne og jøder gør bedst i at anerkende denne forskel – i gensidig respekt over for hinanden. Den gør en forskel for begge parter.

Et livslangt job

Ved sommerens internationale

Den yndigste rose er fundet, / blandt stiveste torne oprundet, / vor Jesus, den dejligste pøde, / blandt syndige mennesker gro'de.

konference om jødemission i Ungarn, trak en af talerne denne jødiske fortælling frem:

"En gammel jødisk anekdote fortæller om en mand, der af sin shtetl (jødisk landsby) var blevet ansat til at sidde ved landsbyens udkant for at kunne varsko dem, hvis han skulle se Messias komme. Når man spurgte ham, hvorfor han havde accepteret et arbejde, der var så ensformigt, svarede han uvægerligt: 'Lønnen er ikke noget at råbe hurra for, men det er fast arbejde.'"

Foredragsholderen fortsatte: "Jødedommen anser det at vente på genløseren for at være et job for hele livet, og jøder har pligt til ikke blot at tro på Messias' komme, men også længes efter hans komme. Men det er ikke nok at vente og længes. Når vi tror på Jesus, er det vores opgave at gøre vægteren arbejdsløs ved at melde, at Messias er her, og at han ikke længere er skjult. Vi kan møde ham nu og vide, at han er hos os. Det kan godt være, at det stadig er en livsvarig opgave (medmindre han kommer tilbage først), men opgaven har skiftet karakter, så det ikke længere drejer sig om at være vægter, men budbringer af de gode nyheder. Vi må ændre jobbeskrivelsen; gør vi ikke det, vil der ske det, at vi holder Messias skjult fra sit folk."

At leve og virke

Jeg husker, hvordan jeg som gymnasiast skulle forklare, hvordan det var som kristen at leve i forventningen om Jesu genkomst. Jeg brugte billedet, at det var som at sidde i et venteværelse og vente på, at toget skulle afgå. Det billede skulle jeg aldrig have brugt. Af provsten, i hvis hjem bibelkredsen fandt sted, fik jeg læst og påskrevet for dette billede. Og han havde ret.

Copyright:
SweetChild Software

Som Israelsmission har vi ikke problemer med at ønske jøder glædelig Hanukka, men julegaven – evangeliet – vil vi ikke beholde for os selv.

Nej, at leve i forventningen om Kristi genkomst er ikke som at sidde passivt i et venteværelse. Det er heller ikke hver dag at gå ud til stranden og spejde op i skyerne for at se om han – nu – kommer.

Det er med sit liv og sine ord at gøre Kristus kendt.

Det er at elske Gud af hele sit hjerte, sjæl og styrke.

Det er at elske sin næste som sig selv.

Og for os i Israelsmissionen er det – også – at gøre Kristus kendt for jøder.

Herolde for den nye pagt

I en ny bog, som omtales på side 6, sættes Israelsmissionens fortid under lup. Langt fra alt er rar læsning. Der findes bl.a. eksempler

på generaliseringer af jøder, som er trykt i Israelsmissionens skrifter i fortiden – og som ikke skal forsvares.

Når det er sagt, anerkender vi i Israelsmissionen ikke, at det er udtryk for antijudaisme eller antisemitisme at dele evangeliet med jøder.

I forventning om Kristi andet komme vil vi fortsætte med at være herolde for den nye pagt, som efter vores overbevisning har noget at gøre med, at Abrahams, Isaks og Jakobs Gud har åbenbaret sig i Jesus og fortsat gælder det jødiske folk.

Tak til gode venner af Israelsmissionen for støtte til at sige dette klart.

God adventstid – i Jesu navn!

Israelsmission, antijudaisme og antisemitisme

Af Kai Kjær-Hansen

Professor Martin Schwarz Lausten har afsluttet sin undersøgelse af forholdet mellem kristne og jøder i Danmark fra middelalderen til 1948. Sjette og sidste bind hedder *Jødesympati og jødehad i folkekirken*. Dette bind må være obligatorisk læsning for os i Den Danske Israelsmission.

Israelsmissionen inddrages naturligvis ofte i undersøgelsen. Der er megen kritik, men ros findes også. Der er fremlagt et materiale, som vi i Israelsmissionen hen ad vejen må tage (selv)kritisk stilling til og givetvis på en del punkter også distancere os fra.

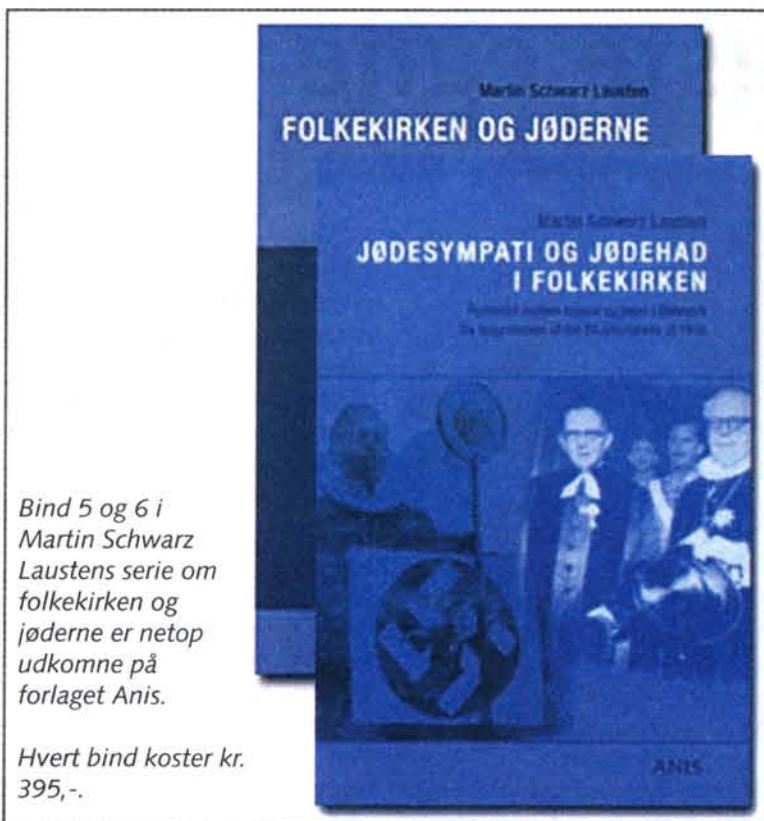
Israelsmissionen har som et af sine formål "at modvirke og bekæmpe antisemitisme under enhver form". Jeg hævder ikke, at man i fortiden har gjort det godt nok eller gør nok i dag. Men i bogen dokumenteres det, at Israelsmissionens folk i utallige artikler har advaret mod og bekæmpet antisemitisme.

Antijødisk retorik

Men dette redder ikke ifølge Schwarz Lausten Israelsmissionen. Også efter Holocaust fortsatte Israelsmissionen "den antijødiske teologi og retorik", skriver han. Israelsmissionen vedblev med at sige, at evangeliet skal forkyndes for jøder.

Og ja, det gjorde Israelsmissionen efter Holocaust. Og det gør vi i dag! Men vi mener ikke, at begrebet "antijudaisme" er dækkende for en sådan holdning. I givet fald må man også erklære de første Jesus-troende jøder for antijødiske, når de erklærede, at der kun er frelse i Jesu navn. Noget sådant er både teologisk og terminologisk kritisabelt.

Jeg finder det desuden metodisk uheldigt, at det i en historisk undersøgelse kun er den kristne part, som citeres med lange citater, og at forfatteren ikke har inddraget citater fra den jødiske verden, når fx emner som zionisme og Holocaust behandles. Også i jødiske kilder findes barske ord – af jøder mod medjøder – som må frem i lyset for at forstå fortiden. Jeg imødeser, at jeg blot ved at rejse denne indvending

Bind 5 og 6 i Martin Schwarz Laustens serie om folkekirken og jøderne er netop udkomne på forlaget Anis.

Hvert bind koster kr. 395,-.

Israelsmissionen hører også gerne fra den anden part - som her ved årsmødet 2007, hvor Peter Jacobsen giver ordet til et dansk-jødisk par fra Fredericia.

vil blive anklaget for at nedtone kirkens skyld, når det gælder dens antisemitisme. Hvilket jeg absolut ikke er ude på!

Ved lanceringen af bogen gengiver Kristeligt Dagblad (30.10.07) på forsiden et citat af Inge Hofman-Bang, mangeårig redaktør af Israelsmissionens blad, hvorefter der siges: "– Hvis man koger det helt ind til benet, så siger hun faktisk, at Gud står bag udryddelsen af jøderne, siger Schwarz Lausten."

Det lyder forfærdeligt. Jeg har ikke løsningen på de spørgsmål, som Holocaust rejser om jøders og kristnes billede af Gud. Men jeg kan læse mig til, at tidligere tiders rabbinere har forstået ødelæggelsen af templet i Jerusalem i år 70 e. Kr. som udtryk for Guds straf over Israels synd, og at dele af den ortodokse jødedom ikke har opgivet tanken om, at Israels Gud, der er kærlighed, kan reagere med vrede og dom, og at dette aspekt også ind-

drages af nogle ortodokse jøder, når man beskæftiger sig med Holocaust. Dette spændingsfelt fravælger Schwarz Lausten desværre.

For egen del vil jeg fortsætte kampen mod antisemitisme. Jeg vil også have frihed til at udtale mig kritisk imod, hvad der tidligere måtte være sagt og skrevet af Israelsmissionens folk. Og jeg vil fortsætte med over for kristne at fremholde kirkens synd over for det jødiske folk op gennem tiderne. Men jeg vil også fortsætte med at dele evangeliet med jøder.

Hvis man "koger det helt ind til benet", mener jeg, at det er antijudaisme, hvis ikke ligefrem antisemitisme, at forholde jøderne evangeliet.

Vi er alle under Guds dom, og alle tilbydes nåden i Jesus. Som den gode jødiske bog, der kaldes Det Nye Testamente, så klart siger.